

ÖTVENHETEDIK VÉDŐBESZÉD

G. István László 73

Esélye sincs Kandinak vigasztalódni, mert hisz az esély, mint az eső éjjel, nem látszik, csak vizes. Víz nélküli eső volna jó, hogy zuhogjon szárazon szemére, no hiszen, mint a hó. Porhó tud száraz lenni, jégdara szedné szét szemöldökét, mintha borotválná a bánat, csak szántsa homlokát. Elég a ráncból ennyi: nem öregszik, csak száraz esőre vár, latolgatja, mire lesz esélye. Eső lesz éjjel, eső lesz éjjel. Nem hagyhat mostantól semmit se széjjel – nem raknak rendet utána. Ha meghal, nem nyílik föld, hogy elnyelje. Nem nyílik, csak a szája.

ÖTVENNYOLCADIK VÉDŐBESZÉD

Szomorú szem. Üres cigarettásdoboz hasadéka. Meg nem tölténém soha. Nincsen nő, aki rámnéz, és füstölne a szeme. Na hiszen. Szürke füst folyhat az arcán, mint a festék. Utána nem nyúlnék. Elfér szakállamban a füst, magammal viszem. Figyelj, bébi, ez nem csoda: nyugodj bele, hogy nem nézlek. Volt egy őszöm, nem volt ostoba. Rám hagyta, éljek, mint szemem a pillá. Lehunysz, lezárok. Fölnyitsz, homlok fele nyúlok. Billegek két héj között, amíg kitépnek. Ott árulkodok majd egy ing gallérján – mert bárkié lehetek. Söpörj le, észre sem veszem.